

10 e Kamer

Nr. 991/06
VAN HET PARKET

Nr. C/64/10
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire Inschrijving
Vergunningsregister

Verdere behandeling vordering
GSI op 6 mei 2010 om 14.00 uur.

15 januari 2010

not. DE 66.L8.104696/03/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. ? , geboren te op
wonende te

2. Nr. ? , bediende, geboren te
op , wonende te ;

beklaagden,

verdacht van:

te

de eerste vanaf 26 augustus 2003 (stuk 15) tot en met datum der dagvaarding (7 juli 2005)

de tweede vanaf 1 september 2003 (stuk 24) tot en met datum der dagvaarding (7 juli 2005)

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-6°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, te hebben uitgevoerd

namelijk door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen en meer bepaald door het permanent bewonen van een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als "gebied voor verblijfsrecreatie".

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 19 juni 2006, 13de kamer, werd op tegenspraak als volgt beslist:

Herkwalificeert de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging als volgt:

"Te

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 7, 1°, 147, 749, 192bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend gebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald:

A. door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functierecreatie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen, op 26 augustus 2003 voor de eerste beklagde en op 1 september 2003 voor de tweede beklagde;

B. door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden, vanaf 27 augustus 2003 voor de eerste beklagde en vanaf 2 september 2003 voor de tweede beklagde tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, zijnde 7 juli 2005".

Verklaart de strafvordering wegens de geherkwalificeerde feiten omschreven onder de tenlastelegging B vervallen;

Verklaart de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____ elk schuldig aan de feiten omschreven onder de tenlastelegging A;

Veroordeelt de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____ voor het feit A elk tot een geldboete van € 100, met 40 decimen verhoogd, € 500 bedragend;

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklagden uitgesproken geldboete van € 500 telkens zal kunnen worden vervangen door een gevangenisstraf van 30 dagen;

Gelast voor de beide beklagden gewoon uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van driejaren voor een gedeelte groot € 50 van de opgelegde geldboete van € 100 en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel bepaalde gedeelte op 15 dagen;

Spreekt lastens de beklagden de verplichting uit om elk eenmaal een bedrag van € 25, met 45 decimen verhoogd, € 137,50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

Legt de beklaagden elk een vergoeding op van € 25 zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechtskosten, ondeelbaar veroorzaakt door het feit onder A, in hun geheel begroot op de som van € 126,38.

Heropent de debatten met betrekking tot de herstellvordering en verzoekt het openbaar ministerie om de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur te vragen alsnog het advies over de herstellvordering ingeleid bij brief d.d. 11 februari 2004 (stuk 8, strafdossier) in te winnen en stelt de zaak voor verdere behandeling terzake op de openbare terechtzitting van 9 oktober 2006 om 9.00 uur.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 4 juli 2006 door de beklaagden, enkel wat feit A betreft op strafrechtelijk gebied.
- 4 juli 2006 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden en tegen alle schikkingen.

* * *

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 3 december 2009 in het Nederlands:

- de eerste en de tweede beklagde in hun middelen van verdediging bij monde van meester [naam] voor meester [naam] beiden advocaat te [naam]
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal, [naam]

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Ten onrechte stellen de beklaagden dat de strafvordering niet ontvankelijk zou zijn omdat de oorspronkelijke dagvaarding niet zou zijn overgeschreven in de registers van de hypotheekbewaarder. Het origineel van de dagvaarding betekend aan de beide beklaagden (stuk 3) bevat de door de bewaarder [naam] ondertekende bevestiging dat de dagvaarding is overgeschreven op het [naam] hypotheekkantoor te [naam] op 22 september 2005.

3. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft bij brieven van 24 februari 2004 en 21 april 2005 met bijlagen bij het parket de vordering tot het staken van het strijdige gebruik ingeleid.

4. In hoofdstuk IV van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna VCRO) wordt onder de titel "aanpak permanente bewoning weekendverblijven" onder bepaalde voorwaarden een woonrecht toegekend aan permanente bewoners van weekendverblijven en hun gezinsleden (art.5.4.3 VCRO).

Art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO bepaalt dat gedurende de uitoefening van het woonrecht worden geschorst "op het strijdig gebruik van het weekendverblijf gesteunde vorderingen op grond van de artikelen 6.1.1 en 6.1.41 tot en met 6.1.43, ontstaan vóór de aanvang van het woonrecht evenals de verjaring van deze vorderingen". Dit impliceert een schorsing van de strafvordering, met inbegrip van de herstellvordering, die kan duren tot en met 31 december 2029 en in bepaalde gevallen zelfs tot 31 december 2039 (art. 5.4.3 § 1, tweede lid VCRO).

Art. 6.1 van het *Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961)*, hierna EVRM genoemd bepaalt, onder meer, dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op de behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn.

Dit grondrecht wordt niet op geheel of gedeeltelijk analoge wijze gewaarborgd in een bepaling uit titel II van de Grondwet, zodat het hof zich zonder een prejudiciële vraag te moeten stellen aan het Grondwettelijk Hof (art. 26, § 4 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, zoals aangevuld door de bijzondere wet van 12 juli 2009) kan uitspreken over de ambtshalve opgeworpen vraag of art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO het recht op de behandeling van de zaak binnen een redelijke termijn schendt.

Gelet precies op het feit dat de schorsing kan duren tot 31 december 2039 dient deze vraag positief te worden beantwoord.

Wegens de voorrang op het interne recht van de internationale rechtsregel vervat in art. 6.1 van het door België geratificeerde EVRM is het hof verplicht art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 2° VCRO buiten toepassing te laten.

Zelfs in de veronderstelling dat de beklaagden over een woonrecht beschikken (zie randnummer 10.2) dan staat dit aan de afhandeling van de strafvordering niet in de weg.

Op de terechtzitting van het hof hebben de partijen over dit alles tegenspraak kunnen voeren.

5. De oorspronkelijke telastlegging dient te worden verbeterd als volgt:

"Te

de eerste en de tweede:

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1, 6°, 146 al. 7, 1°, 147, 749, 192 bis, 5° en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geheel of gedeeltelijk te hebben gewijzigd met het oog op een nieuwe functie waarvan de functiewijziging vergunningsplichtig is gesteld door artikel 2 § 1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen, waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, meer bepaald:

1. op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 augustus 2003 tot en met 1 september 2003:

door de hoofdfunctie van een onroerend bebouwd goed geneel c gedeeltelijk gewijzigd te hebben van de functiecategorie verblijfsrecreatie naar de functiecategorie wonen, door een gebouw dat gelegen is binnen een zone die op het gewestplan is aangeduid als gebied voor verblijfsrecreatie permanent te gaan bewonen,

2. vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 augustus 2003 tot en met 1 september 2003, tot en met 7 juli 2005".

door de sub 1 beschreven toestand te hebben in stand gehouden,

De beide onderdelen van de verbeterde telastlegging hebben betrekking op dezelfde feitelijke gedragingen als deze die aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag liggen of zijn er in vervat.

Telkens hierna sprake is van 'de telastlegging' betreft het de telastlegging zoals hier verbeterd.

6. Het in onderdeel 1 van de telastlegging beoogde feit maakt thans een inbreuk uit op art.4.2.1.6°, strafbaar gesteld door de artikelen 6.1.1, eerste lid, 1°, en 6.1.3 VCRO.

Met betrekking tot onderdeel 2 van de telastlegging is het zo dat art. 6.1.1, derde lid VCRO bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het te last gelegde in stand houden is in casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers volgens het gewestplan gelegen in een zone voor verblijfsrecreatie, geen ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van art.6.1.1, derde lid VCRO (art. 1.1.2, 10° VCRO). De opheffing van de strafbaarstelling van het te last gelegde in stand houden na het tijdstip waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat brengt ontslag van rechtsvervolging voor de beklaagden mee.

7. De termijn van de verjaring van de strafvordering met betrekking tot onderdeel 1 van de telastlegging nam in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagden een aanvang op 1 augustus 2003. De termijn werd gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie op 4 juli 2006. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat de strafvordering met betrekking tot onderdeel 1 van de telastlegging niet is vervallen door verjaring; ook het recht van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur om het staken van het strijdige gebruik te vorderen is niet verjaard (art.6.1.41 § 5, 1°, 2° en 3° lid en art. 7.7.4 VCRO).

8. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is onderdeel 1 van de telastlegging in hoofdte van de beide beklaagden bewezen.

Ten onrechte roepen de beklaagden de "nietigheid van de vordering " in met verwijzing naar het beginsel "nulla poena sine lege" omdat de toekenning en de weigering voor een bouwvergunning van een weekendverblijfplaats ten tijde van de feiten waren geregeld door art. 1 van het K.B. van 30 oktober 1973 betreffende de weekendverblijfparken.

Niet alleen blijkt uit het dossier niet dat het goed gelegen is in een weekendverblijfpark als bedoeld in het K.B. van 30 oktober 1973, maar het gaat ter zake niet om een vergunning voor het bouwen van een weekendverblijf, maar om de wijziging van de hoofdfunctie van een vergund verblijf, die ten tijde van de feiten wel degelijk vergunningsplichtig was krachtens de decretale bepalingen vermeld in de telastlegging. Aan het legaliteitsbeginsel is wel degelijk voldaan.

9.1. Een veroordeling tot een geldboete, zoals ter zake aangewezen is, is niet van aard de sociale declassering van de beklaagden mee te brengen of enige sociale reclassering in het gedrang te brengen.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht, door in het weekendverblijf (permanent) te wonen.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij miskend.

Slechts de hierna uitgesproken geldboete vormt daarom voor beide beklaagden een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. Het hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagden rekening met de afwezigheid van vroegere veroordelingen.

9.2. Het hof houdt tevens rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf na 31 december 2001 en vóór 1 maart 2004 hebben gepleegd, zodat de geldboete telkens dient te worden verhoogd met 40 opdecimes.

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimes tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Bij arrest nr. _____ van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het K.B. van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens art. 91, 2° lid van dit K.B. bedraagt de vaste vergoeding € 25.

10.1. Zoals hiervoor aangestipt, vordert de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het staken van het strijdige gebruik; hij vordert tevens de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot staken. Deze vordering, voor zover gesteund op onderdeel 1 van de telastlegging, kan het hof wanneer daartoe grond bestaat nog inwilligen.

10.2. Om de redenen hiervoor in randnummer 4 vermeld, dient het hof in weerwil van het bepaalde in art. 5.4.3 § 3, tweede lid, 3° VCRO uitspraak te doen over de gevorderde herstelmaatregel.

Het eventueel woonrecht waarover de beklaagden zouden beschikken bestaat slechts vanaf 1 september 2009. Bij het formuleren van de herstellvordering kon hiermee geen rekening worden gehouden; het dossier bevat geen toereikende gegevens om het hof toe te laten te beoordelen of de beklaagden titularis zijn van een woonrecht. De gegevens van het strafdossier staven de beweringen van de beklaagden op dit punt in conclusies onvoldoende. Een goede rechtsbedeling vereist de heropening van de debatten, teneinde de partij die dit wenst toe te laten aanvullende inlichtingen en/of stukken te bezorgen.

**OP DEZE GRONDEN,
het hof,**

rechtsprekend op tegenspraak,
gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de niet strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter,
2, 3, 38, 39, 40, 41, 44, 45, 50, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980, zoals gewijzigd door artikel 5 van de Bijzondere Wet van 16 juli 1993,
4, lid 1 van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
5 van het decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het koninklijk besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het koninklijk besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het koninklijk besluit van 23 december 1993,
1 van het koninklijk besluit van 11 december 2001,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor onder 5 vermeld,

ontslaat de beklaagden van rechtsvervolging zonder kosten voor onderdeel 2 van de telastlegging.

veroordeelt elke beklaagde voor onderdeel 1 van de telastlegging tot een geldboete van € 150, verhoogd met 40 opdecimen, aldus gebracht op € 750.

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn c aan de eerste en de tweede beklaagde opgelegde geldboete telkens z mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van één maand,

legt de eerste en de tweede beklaagde elk de verplichting op een bedra van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddade en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten tot heden in beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, vastgesteld op € 243,45, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen misdrijf,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de kostenvergoeding van € 25,

en vooraleer verder uitspraak te doen over de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur tot het staken van het strijdige gebruik en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom:

beveelt de heropening van de debatten teneinde de partij die dit wenst toe te laten het hof in te lichten en/of stukken neer te leggen over het al dan niet bestaan van een woonrecht in hoofde van de beklaagden,

zendt de aldus beperkte zaak voor verdere behandeling naar de terechtzitting van donderdag 6 mei 2010 te 14 uur,

reserveert de beslissing over de verdere kosten.

Kosten eerste aanleg:	€ 126,38
Kosten beroep:	
Afschriften:	€ 51,30
Opstelrecht ber,bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 25,13
	<hr/>
	€ 106,43
+ 10 % :	€ 10,64
	<hr/>
Totaal :	€ 117,07
Totaal kosten:	€ 243,45

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter _____, als voorzitter, en de raadsheren _____; en in openbare terechtzitting van **15 januari 2010** uitgesproken door voorzitter _____, in aanwezigheid van _____ substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier _____.